

Posudek školitele na bakalářskou práci:

Kateřina Solfronková: *Pojem „špatná hudba“ z hlediska vývoje estetických norem*. Praha: Univerzita Karlova, Filozofická fakulta, Katedra estetiky, 2017, 53 stran.

Předložená bakalářská práce Kateřiny Solfronkové patří do oblasti estetického zkoumání, které se především zaměřuje na problematiku estetických kvalit výtvorů uměleckých druhů. Solfronková si pro své téma vybrala oblast hudby. Pro zvolené téma je charakteristické, že se nedá zcela přesně vystihnout jedním termínem. Autorka jako určitý kompromis zvolila termín „špatná hudba“. Ihned v úvodu své práce upozorňuje na to, že tímto označením se pokusila sjednotit určitou společnou estetickou problematiku, kterou chce v práci sledovat a analyzovat u čtyř autorů, ale která je u každého z těchto autorů uchopena pomocí odlišné terminologie. Práce se tedy zaměřuje na téma hudby, která je z nějakého hlediska esteticky problematická. Výběr zkoumaných autorů je časově ohraničen první polovinou 20. století a zejména je opřen o názory na tuto problematiku v pracích Th. W. Adorna, který současně tvoří propojení mezi dalšími třemi vybranými autory: H. H. Eggebrechtem, U. Ecem a R. Scrutonem.

Samotný základ bakalářské práce tak tvoří analýza zvolené tematiky v pracích těchto čtyř autorů. Solfronková si pečlivě prostudovala od těchto autorů všechna relevantní díla, v nichž se zvolenou tematikou bakalářské práce zabývají. Charakteristika přístupu k řešení tematiky u jednotlivých autorů tvoří základ první poloviny bakalářské práce, v níž měla autorka především ukázat, jakým způsobem dokáže pracovat s literaturou. Tuto část lze hodnotit jako poměrně zdařilou, protože zvolený způsob prezentování tématu u jednotlivých autorů je promyšlený jak z hlediska časově chronologického řazení, tak z hlediska ukázání toho, v čem na sebe autoři navazují, v čem se odlišují a proč pro zhruba stejný okruh problematiky používají odlišnou terminologii.

Nicméně samotné zhodnocení shod či rozdílů v přístupu k danému tématu u jednotlivých autorů si klade za cíl kapitola nazvaná „Porovnání myšlenek“. Solfronková toto porovnání shod a rozdílů v přístupech u jednotlivých sledovaných autorů řeší systematicky tím, že je sleduje pomocí několika termínů, u nichž se domnívá, že i přes samotnou terminologickou rozrůzněnost lze jedním termínem (kterým potom označuje jednotlivé podkapitoly) vystihnout určité momenty, které všechny čtyři zvolené autory spojují ať už v tom, že se shodnou na určité definici, nebo se naopak neshodují. Autorka zde dle mého názoru zejména správně využila jako důležitou terminologickou a tematickou spojnicí Adorna, z něhož všichni tři autoři vycházejí. Nejméně explicitně sice Eggebrecht, ale i u něj je Adorno výrazně přítomný, i když ho přímo nejmenuje. Toto mohla Solfronková ve svém komentáři a hodnocení více zdůraznit, analyzovat. Autorčin výběr termínů, jimiž při onom „porovnávání myšlenek“ sleduje klíčové momenty hledání argumentů pro určení toho, co je ona „špatná“, problematická hudba, byl tedy dle její vysvětlující formulace především nesen snahou najít takové termíny, na nichž by se u všech autorů nejlépe dalo demonstrovat, v čem se shodují a v čem se rozcházejí; a přesto, že ovšem u žádné z dílčích kapitol (termíny: hra – posluchač – masovost) neplatí zcela, že by byly tyto termíny stejně klíčové pro všechny

autory, přesto oceňuji tento zvolený postup, protože skutečně řešení dané problematiky u zkoumaných autorů se neodehrává v rámci nějaké ustálené terminologie. Tady mně v práci zejména schází autorčino zamýšlení se nad tím, proč je vůbec toto téma u těchto autorů řešeno tak různorodou terminologií. Právě tento metodologický přístup, který v práci chybí, by totiž mohl mnohem hlouběji odhalit zejména odlišné hledání samotné příčiny toho, že je určitá hudba pokládána za „špatnou“, problematickou atd.

Z hlediska dalších hodnotících parametrů bakalářské práce je nutno podotknout, že práce bohužel trpí značným množstvím stylisticky neobratných formulací (přesný smysl některých vět je nejasný), v některých větách chybí sloveso, je použito špatné skloňování, některé chyby jsou důsledkem neopravených překlepů, značné je množství chybějících, nebo naopak přebývajících interpunkčních znamének.

Také i z důvodu tak velkého množství těchto technických a stylistických prohřešků navrhuji před obhajobou hodnocení práce jako slabší velmi dobře.

Praha, 6. 9. 2017

Doc. PhDr. Roman Dykast, CSc.